

Kako je Jožek „Boga strašil“.

Post se je pričel. Tisti žalostni čas cerkvenega leta, ko je v cerkvi tako pusto in prazno, saj so takrat oltarji brez cvetlic in vsega drugega okrasja, saj je vse v modrih in temnih barvah. Nikjer ni nič belega, nikjer nič rdečega, še na prižnici ne. Čas pokore je!

Jožku se je zdelo v tem času tako zelo žalostno v cerkvi, pa vendar tudi zanimivo, saj je poslušal postne pridige in nosil pri križevem potu svečo od postaje do postaje. A najzanimivejše je bilo tisto, česar je moral Jožek čakati dolgih šest tednov štiridesetdnevnega posta, zadnjega tedna, velikega tedna.

Pa nikar ne mislite, da si je velikega tedna želel samo zaradi lepo pisanih pirhov, debelih pomaranč in sladkih potic. Kaj še! Zaradi pomembnih cerkvenih obredov si je tako želel velikega tedna. Pa še to ne zaradi tistih dolgih ceremonij na veliki petek in soboto dopoldne, ampak predvsem zato, da bi »Boga strašil«.

To vam je pa nekaj čudnega, kaj? Mali Jožek — pa bo samega Boga strašil? Saj se ga še nekaj let mlajša sestra Majdica ne boji, se ga bo pa bal sam Bog? Ta je pač malo predrzna, kaj?

Pa je bilo vendarle res. Le kar poslušajte, kako se je to »brezbožno« delo malega Jožka zgodilo.

Komaj so se začele na cvetno soboto velikonočne počitnice, že je mali Jožek začel prositi ateka:

»Ljubi očka, daj, preskrbi mi debelo palico, ki jo bom rabil na veliko sredo in četrtek popoldne!«

In res, ljubi očka se je dal takoj pregovoriti in odšel še tisto popoldne z Jožkom v gozd, kjer sta odžagala prav debelo vejo in jo oklestila. Debela in težka je bila ta palica, da jo je mali Jožek komaj vzdignil in nesel domov.

Najvažnejše Jožkovo delo pa se je začelo na veliki torek po cvetni nedelji. Takrat je bilo namreč treba iti nabirat zabojev in sodov po mestu. Jožek se je pridružil nekaterim svojim tovarišem in skupaj so odšli na »biro«.

Vse so zvlekli skupaj: lesene zaboje, ki so jih dobili po trgovinah, manjše sode od petroleja in vina in še marsikaj druge lesene robe. Vse to so zanesli v »mežnarijo« in tam je cerkovnik Jur vse spravil v klet in jo zaklenil, kajti Jožek in tovariši so se bali, da ne bi kdo teh njihovih zakladov pokradel in jih porabil za stvari, ki jim niso bile namenjene.

Prišel je težko zaželjeni popoldan na veliko sredo. Ob štirih so se začele večernice, a naš Jožek je bil že ob dveh pri cerkovniku Juriju. Tam se je nabralo še vse polno drugih dečkov, ki so z največjim veseljem in vsi polni navdušenja nosili zaboje in sode in drugo leseno robo na trg pred cerkev in jih tam zlagali na kup, ki je vedno bolj in bolj rasel. Kajti neprestano so dečki prinašali še novih zabojev od doma in iz mestnih trgovin. Pravcati vik in krik je nastal pred cerkvijo, tako da je moral cerkovnik Jur premnogokrat poslati pridnega ministranta Francka pred cerkev mirit razposajene in nepočakane Jožkove tovariše.

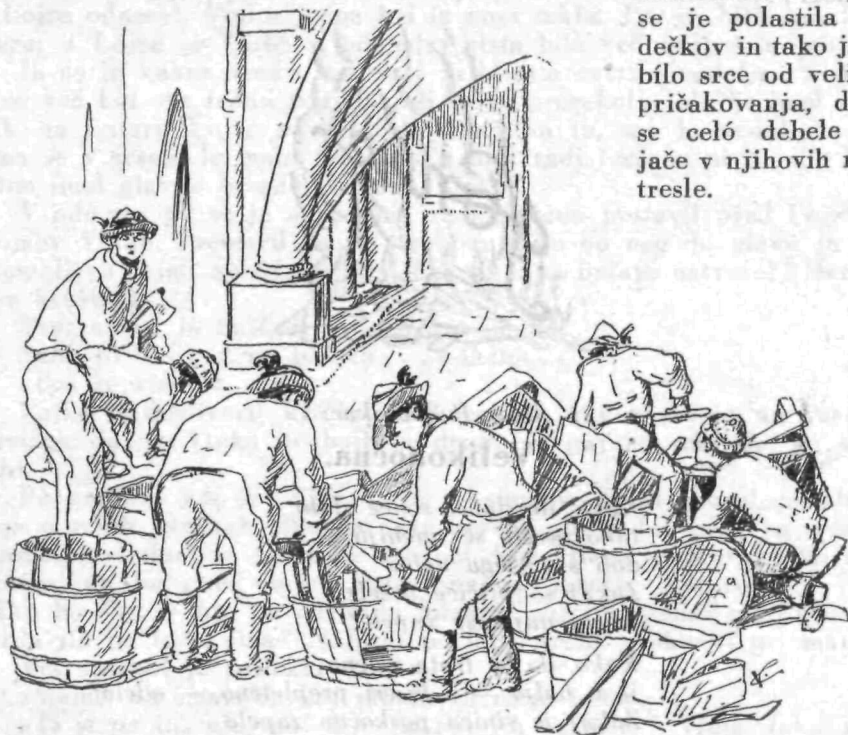
Jožek se je postavil s svojo debelo gorjačo v rokah naravnost pred glavni vhod v cerkev in je vsak trenutek odpiral velika vrata, da bi videl, koliko sveč še gori na velikem trikotniku pred oltarjem.

»Fantje, še pet jih gori, pa srednja, kmalu bo Jur vse pogasil.«

V cerkvi so učenci in apostoli drug za drugim zapuščali Jezusa — belo svečo na vrhu trikotnika, — kakor jih je po vrsti ugašal cerkovnik Jur po vsakem psalmu, ki so ga duhovni gospodje odpeli v klopih na obeh straneh velikega oltarja.

»Še tri,« je zakričal Jožek in že se je vse »judovsko ljudstvo« strnilo okrog zabojev in sodov in drugih lesenih posod. Vsak ud tega »judovskega ljudstva« je imel v rokah orožje, ki bo ž njim napadel samega Boga in ga na vso moč prestrašil.

»Še ena,« se je razlegel Jožkov glas, glas tistega Jožka, ki je bil videti zelo ponosen, da je smel poveljevati tako številni vojski tik pred naskokom. Nestrpnost se je polastila vseh dečkov in tako jim je bilo srce od velikega pričakovanja, da so se celó debele gorjače v njihovih rokah tresle.

»Zdaj!« — se je glasilo Jožkovo povelje, ko so gospod župnik udarili s tanko paličico pred oltarjem po temni preprogi. Roke so se dvignile in padle. Težke palice so začele pokati po zabojih, da je odmevalo po vsem mestu. Pred cerkvijo so »strašili Boga«.

Jožek je bil v trenutku v enem samem skoku od vrat pri zabojih in pomagal »strašiti Boga«. Težko je reči, da bi bil na veliki četrtek v Jeruzalemu tak vrišč, ko so Judje kričali Pilatu radi Kristusa: »Križaj ga, križaj ga!« Jožek mi je pozneje na velikonočno soboto pripovedoval, da še nikoli ni s tako vneto »Boga strašil«, kot to leto. Sicer je res, da mi je potožil:

»Tisti Jamnikov Tone me je s tako silo po nerodnosti kresnil po palcu, da sem moral za nekaj minut kar odnehati. No, pa hujšega ni

bilo. Kar kmalu sem jo zopet zastavil in z drugimi tovariši vzdržal do konca, dokler nismo razbili vseh zabojev in sodov, tako da so ostale le še tanke deščice.«

To pa je bilo zlasti potrebno in važno, da je Jožek vzdržal do konca. Kajti ob koncu je zopet pomagal cerkovniku Juriju, da sta spravila strašni les v »mežnarijo«, odkoder ga je potem cerkovnik na veliko soboto zjutraj zopet odnesel pred cerkev in tam pokuril za blagoslovljeni ogenj. Ko sta to delo dokončala, je rekel cerkovnik Jur malemu Jožku:

»Zdaj pa pojdi z menoj v sobo.«

Tega si mali Jožek ni dal dvakrat reči. Odšel je za svojim starim prijateljem v sobo, kjer mu je dal Jur polno perišče oblatov — in to je bila za našega Jožka večja slaščica od vseh pomaranč, potic in pirhov, ki mu jih je dala mama na velikonočne praznike.

In radi teh oblatov mali Jožek že nestrpno pričakuje naslednje velike noči ...

Ioan Podobnikar:

Velikonočna.

*Kakó, da dánés sonce zlato
takó veselo se smehljá
doli s sinjega neba?
Zakaj so ptičice vesele
pesmi najlepše zapele?*

*Kako, da se trata zelena
je v haljo — z biseri prepleteno — odela?
Zakaj je sinica poskočna zapela
prekrasno pesem vstajenja —
pesem veselja, srečnega žioljenja?*

*Zakaj trobentica ponižna pod grmom
tako veselo trobi na vse grlo? —
— Še celo vrabček, ki mu dete je umrlo
v ostri zimí, je radostno zapèl. —
In zakaj se gozd je v obleko praznično odel?*

*— Danes je On, ki premagal
je greh, mesenost naših teles,
— On, ki nam odprl je vrata nebes —
poveličan, ves svetal, čist kot kristal
iz temnega groba zmagoslavno vstal ...*